

॥ श्रीः ॥

அம்ருத ஹரி.

மாதந்தோறும் வெளிவரும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பந்தாயார்த்த
ப்ரகாசநப் பத்திரிகை.

228

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

சுபகிருது — மார்கழி

DECEMBER - 1962

पातुः प्रणतरक्षायां विलम्बमसहन्निव ।
सदा पञ्चायुधीं बिभ्रत्स नः श्रीरङ्गनायकः ॥

பத்ராதிபர்கள் :

ஸ்ரீ காஞ்சி ப்ர. அண்ணங்கராசாரியர்.
ஸ்ரீரங்கம் மெ. ஸுந்தரராஜாசார்யர், Mg. Ed.

வருஷச் சந்தா ரூ. 3—0—0

அஸ்மத்குருபரம்பராயோ நம:

அம்ருத ஹரி.

228

சுபகிருது

மார்கழி

— பத்ராதிபர்கள் —

ஸ்ரீகாஞ்சி ப்ர. அண்ணங்கராசாரியர்

ஸ்ரீரங்கம் மெ. ஸுந்தராஜாசாரியர்

1962

DECEMBER

अनवद्यह्यसूक्तीर्द्धती सुमनोमनोविनोदाय । अमृतलहरी प्रसर्पतु सततं श्रीरङ्गचन्द्रमस्सविधात् ॥

ஆந்திரதேசங்களின் நிலைமை.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

நெல்லூர் ஜில்லா, குண்டூர் ஜில்லா, க்ருஷ்ண ஜில்லா, கோதாவரி ஜில்லா, ஹைதராபாத் ஜில்லா முதலியவிடங்கள் ஆந்திரதேசமேனப் பரிகணிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. இவ்விடங்களில் விலக்ஷணர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் வாழ்கின்றார்கள். குண்டூர் ஜில்லாவிலும் மேற்கு கோதாவரி ஜில்லாவிலும் ஷத்ரீயர்களும் விசேஷமாக வாழ்கின்றார்கள். ப்ராஹ்மண வைச்ய பாகவதர்களுக்கும் குறையில்லை. அத்வைதிகள் இல்லாத இடமே கிடையாதாதலால் மேலே குறித்தவிடங்களில் அத்வைதிகளும் பலர் கலசியிருக்கிறார்கள். இவர்கள் ஆங்காங்கு ஜீவனார்த்தமாகச் சென்று சேர்ந்து ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையும் அவர்களுடைய ஆசாரங்களையும் நின்றுப்பதையே நித்யகர்மாநுஷ்டானமாகக் கொள்ளுகின்றார்கள். ஊர்த்துவபுண்ட்ரத்தைப் பழிப்பதும் சக்ராங்கனத்தை அதிகமாகப் பழிப்பதுமே இவர்களது தொழிலாக இருந்துவருகிறது.

இவர்கள் நன்றாகக் கல்விபயின்றவர்களோ வென்னில், அது கிடையாது. அரைகுறையான அரைத்தஹேது வ்யுத்பத்திகொண்டு புராணப்ரவசனம் என்கிற வியாஜத்தினால் வந்து சேருவதும், அது கேட்கவருமவர்களை வஞ்சகப் பேச்சுக்களால் மயக்கப் பார்ப்பதும்..... இத்தகைய காரியங்களில் விடாமுயற்சியுடனிருந்து வருகிறார்கள். அவிவேகி ஜனங்கள் மயங்கிப் போவதும், விவேகிகளாயுள்ளவர்கள் மாயவலைக்கு அகப்படாமல் எதிர்வாதம் செய்வதும் எங்குமுள்ள தன்றே.

குண்டூர் ஜில்லாவில் காஜிபாளையம் என்பது ஒரு பெரிய ஷத்ரீய க்ராமம். அதைச் சுற்றி மற்றுஞ் சில க்ராமங்களிலும் ஷத்ரீயக் குடிகள் விசேஷமாகவுள்ளன. இவர்கள் பெரும்பாலும் ஸதாசார்ய ஸமாச்சரயண பாக்யம் பெற்றவர்கள் ஸ்வரூபத்தை நன்குணர்ந்தவர்கள். பளபளவென்று திருமண்காப்பு மணிந்து விளங்குபவர்கள். அந்த ப்ராந்தங்களில் திரியும் சைவர்களும் ஸ்மார்த்தர்களும் இவர்களிடம் அடிக்கடி வந்து குத்ஸித வாதங்கள் செய்வதுண்டாம். அதற்கு இவர்கள் 'தென்னுட்டிலிருந்து ஸ்ரீவைஷ்ணவ வித்வான்களை

வரவழைத்து ஸபை கூட்டுகிறோம்; நீங்கள் அந்த ஸபையில் வந்து வாதஞ் செய்கிறீர்களா?" என்று கேட்டிருந்தார்கள். 'அதற்கு என்ன தடை?' என்று அவர்களும் சொல்லியிருந்தார்கள். அங்குள்ள ஆப்தர்கள் இதை நமக்குத் தெரிவித்து அவ்விடம் வரவேணுமென்று கோரியிருந்தார்கள். ஐந்தாறு மாதகாலமாகவே அவர்களது கோரிக்கை நிர்ப்பந்தமாக இருந்துவந்தது. நமக்கும் அவகாச மில்லாமலேயிருந்துவந்தது. கடைசியாக, 11-11-62 to 15-11-62 ஐந்து நாட்கள் ஸபை நடத்த ஏற்பாடுகள் செய்யும்படி தெரிவித்திருந்தோம். நாமும் குறிப்பிட்ட காலத்தில் அங்குச் சென்று சேர்ந்தோம். அவர்கள் அச்சிட்ட பத்ரிகைகளைப் பூர்வபக்ஷிகளுக்கு அனுப்பி 'நீங்கள் தவறாது ஸபைக்கு வரவேணு'மென்று ஒரு வாரம் முன்னமே தெரிவித்திருந்தார்கள்.

ஸபை ஆரம்பமாகும் நாளில் அந்த பூர்வபக்ஷிகள் பலர் கூடி ஒரு பத்ரிகை யெழுதி ஸபையின் நிர்வாகர்களுக்கு அனுப்பிவிட்டார்கள். "கார்த்திக மாஸத்தில் தாங்கள் மௌன விரதம் கொண்டிருப்பது வழக்க மென்றும் இந்த ஸமயத்தில் வரமுடியாதென்றும்" தெரிவித்துவிட்டார்கள். ஆனாலும், ஆந்திரதேசத்துப் பண்டிதர்களும் ஆஸ்திகர்களும் பலர் வந்து சேர்ந்திருந்தபடியால் குறிப்பிட்டிருந்தபடி ஐந்து நாளும் ஸபை ஒழுங்காக நடைபெற்று முடிந்தது. நமது தென்னாட்டைவிட ஆந்திர நாட்டில் பண்டிதர்களும் உபந்யாஸகர்களும் தர்மச்ரத்தாளுக்களும் அதிகமாகவே விளங்குகிறார்களென்றறிந்து மிக மகிழ்ந்தோம்.

சென்ற வருஷமும் இவ்வருஷமும்.

சென்றவாண்டில் இதே ஸமயத்தில் எங்கும் அஷ்டக்ரஹ கூடமென்றும் துஷ்டக்ரஹ கூடமென்றும் இதுவே பேச்சாய் அச்சம் குடிபுகுந்திருந்தது. எல்லாவிடங்களிலும் ஆஸ்திகர்களும் தார்மிகர்களும் ஐகமத்யத்துடன் பல்வகை யனுட்டானங்களை நிகழ்த்தியதன் பலனாக ஒருவிதமான அபாயமுமில்லாமே போயிற்று. இவ்வருஷத்தில் சீனாபுத்தம் ஏற்பட்டு இது காரணமாக ஜனங்கள் பீதி மிக்கிருக்கிறார்கள். அரசாங்கத்தாருடைய கோரிக்கையின்படி பெரும்பாலும் தேவஸ்தானங்களிலிருந்து பொன்னும் பொருளுமாக வழங்கப் பட்டுவருகிறது. சிலரோ பலரோ ஆங்காங்கு வெற்றிக்கு உரிய அனுட்டானங்களும் நடத்தி வருகிறார்கள். இன்னமும் விசேஷமாக நடத்திவரவேணும். வைதிகர்களின் கிருஹங்களில் நடைபெறும் கலியாணச் சடங்குகளில் அநாதி காலமாகவே ஒரு ஆசாரம் நடந்து வருகிறது. அதாவது, பெரிய கோஷ்டி நடக்கும்போது புரோஹிதர் எழுந்து நின்று மணமக்களுக்கு மங்கள ப்ரார்த்தனை செய்யும்போது "ராஜா धार्मिको विजयी भवतु। देशोऽयं निरुपद्रवोऽस्तु। सर्वे जनाः सुखिनो भवन्तु। समस्तसमङ्गलानि सन्तु— ராஜா தார்மிகோ விஜயீ பவது. தேசோயம் நிருபத்ரவோஸ்து. ஸர்வே ஜநாஸ் ஸுகிநோ பவந்து. ஸமஸ்த ஸம்மங்களாநி ஸந்து,"

என்று உரக்கச் சொல்லுவதும் கோஷ்டியிலுள்ள மஹான்கள் तथाऽस्तु, तथाऽस्तु (ததாஸ்து, ததாஸ்து) என்று ஆமோதித்துச் சொல்லுவதும் நெடுநாளைய நிகழ்ச்சியாக இருந்து வருகிறது. ராஜ பராஜய ப்ரஸக்தியும் உபத்ரவ ப்ரஸக்தியும் இல்லாமலிருக்கும் போதே இப்படி ஆசாஸித்து வருவது இத்தகைய ஸமய விசேஷங்களில் மிகுந்தபலனை விளைவித்தே தீரும்.

ஆங்காங்கு ஸ்ரீராமாயணாதி பாராயணங்களும் பகவத் ஸன்னிதிகளில் விசேஷார்ச்சனைகளும் நடந்துவருவது நன்று. ...

திவ்ய தேசாநுபவம்

திருவாட்டாறு.

(முன் தொடர்ச்சி).

1. அருள்பெறுவா ரடியார்தம் அடியனேற்கு, ஆழியான்
அருள்தருவான் அமைகின்றான் அதுநமது விதிவகையே
இருள்தருமா ஞானத்துவினிப் பிறவியான் வேண்டேன்
மருளொழிந் மடநெஞ்சே ! வாட்டாற்று னடிவணங்கே.

எம்பெருமானருளைப் பெறுவதையே நிரூபகமாகவுடைய பாகவதர்களுக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கு
மெனக்கு, சக்கரபாணியான் அப்பெருமான் அருள்புரிவானாகப் பொருந்தியிரா நின்றான்; அப்படி
அருள்புரிவதும் தன் இஷ்டப்படியே யல்லாமல் நாம் விதித்தபடியே செய்வதாக. ஆன பின்பு
இனி யொருநாளும் இவ்விருள் தருமாஞாலத்திற் பிறப்பை யான் விரும்பமாட்டேன். சபலமான
மனமே ! இங்கேயிருந்துகொண்டு அநுபவிக்க வேணுமென்கிற வெரு மருளுண்டே உனக்கு;
அதனைத் தவிரப் பார்; திருவாட்டாற்றெம்பெருமானுடைய மனோரதத்தின் வழியே ஒழுகப்பார்—
என்பது பதப்பொருள். இனி விசேஷார்த்தம் கேளீர்.

நெஞ்சே ! எம்பெருமான் இன்று நமக்குப் பேரருள் செய்யக் குதூகலம் கொண்டிரா
நின்றான்; எதுவும் நாம் விதித்தபடியே செய்யவேணுமென்று நம்முடைய கட்டளையை யெதிர்
பாரா நின்றான்; அந்தோ ! இஃது என்ன குணம் ! இக்குணத்தை யநுபவிக்கு இந்நிலவுலகில்
ஆளில்லாமையாலே நாம் திருநாட்டிலேபோய் முதுவரோடு கூடி யநுபவிக்கலாமா ? வருகிறாயா ?
என்று தம் திருவுள்ளத்தோடே உசாவுகிறாராவார். இப்பாட்டுக்கு இரண்டாமடியே உயிர்
நிலையானது—ஆழியான் அருள்தருவானமைகின்றான். நெஞ்சே ! கையும் திருவாழியுமான
ஸர்வேச்வரன் நம்மேல் முழு நோக்காக நோக்கிப் பரமகிருபையைப் பண்ணுவானாகப் பாரிக்
கின்றான்; திருவாழியை ஒரு கண்ணாலே பார்ப்பது, என்னை யொருகண்ணாலே பார்ப்பதாகா
நின்றான். 'திருவாழியை விட்டாலன்றோ உம்மை நான் விடுவது' என்னு நின்றான். திருவாழியாழ்
வான் முதலான நித்ய ஸூரிகள் பக்கவிலே பண்ணும் பிரேமத்தை யெல்லாம் என்னொருவன்
திறத்து ஒரு மடை செய்து பண்ணு நின்றான்.

இங்ஙனே செய்வது ஆர் பக்கவிலே யென்ன, அருள்பெறுவாரடியார் தம் அடியனேற்கு
என்கிறார். எம்பெருமான் இப்படிப்பட்ட பேரருளைத் தம் பக்கவிலே செய்வதற்குக் காரணமும்
காட்டிக்கொண்டு சொல்லுகிறபடி. எம்பெருமானுடைய பேரருளுக்கு இலக்காயிருப்பார்
சிலருண்டு, அவர்கள் நமக்கு ஸ்வாமிகள்; அவர்கள் திறத்து அவன் பண்ணினவருள் அவர்களா
விலே முடிந்திடாமல் நம்வரையிலும் வெள்ளங் கோத்ததுகாணென்கிறார். நாம் அவன்றன்னையே
பற்றியிருந்து அவனையே பார்த்திருந்தோமாகில் இப்பேரருள் பெற முடியாதுகாண்; அவனருளுக்
கிலக்கான அடியார்களையே நாம் பற்றினோமானது பற்றிய இப்பேரருளுக்கு நாம் இலக்காக
வேண்டிற்று என்கிறார். கீழ் எட்டாம்பத்தின் முடிவில் நெடுமாற் கடிமைப் பதிகம் பாடினதற்குப்
பலன் இன்று பெற்றோ மென்கிறார் போலும்.

அவனே அருள் தருவானாயிருந்தான், நீரோ அருளைப்பெற அவகாசம் பார்த்திருந்தீர்; அது
கிடைக்கிறபோது பெறவேண்டியதுதானே, பெற்றுக்கொள்ளும்; இதற்குத் தடையென்ன ?
என்றது நெஞ்சு. அதற்கு மேல் கூறுகிறாராவார் அது நமது விதிவகையே என்று. நெஞ்சே !
அவன் வெறும் அருளையே தருவானாயிருந்தால் அதை நான் பெற்றுவிட்டாட்டேனோ ? அவன்
அருள் தருவதோடு நிற்கவில்லையே; 'இன்னின்னபடி செய்யவேணுமென்று கட்டளையிடவேணும்'

என்னுமின்றானே ; என்னுடைய கட்டளைக்கு [விதி விலக்குகளுக்கு] த்தான் கட்டுப்பட்டவனாய், கட்டளையிட்டே யாகவேனுமென்று வற்புறுத்துகின்றானே ! இப்படியும் ஒரு அநீதியுண்டோ வென்கிறார்.

விதி என்னுஞ் சொல்லுக்கு பாக்கியம் என்கிற பொருளுமுண்டாதலால் “அது நமது விதி வகையே” என்பதற்கு ‘நம்முடைய பாக்கியங்குணமாக’ என்று பொருள் கொண்டார்களாம் ஸ்ரீராமாநுஜர்க்கு முன்புள்ள ஆசிரியர்கள். “இங்கு விதி யென்கிற சொல்லுக்குக் கட்டளையென் னும் பொருளே பொருத்தமானது” என்றருளிச் செய்தார் ஸ்ரீராமாநுஜர். “அது நமது சொல் வகையே” என்று பாசரம் பணித்திருந்தாலும் இப்பொருள் கிடைக்கும்; அங்ஙனன்றி விதிவகையே என்றதில் ஒரு விசேஷமுண்டு ; விதியைக் கடந்தால் பாபமுண்டாகுமாதலால், பாபம் நேராதபடி விதியைத் தலைக்கட்ட வேனுமென்கிற ஆதரத்தோடே எம்பெருமான் கைகூப்பி நின்றான் போலும்; அதை அறிந்த ஆழ்வார் அதற்குப் பொருத்தமாக “அது நமது விதிவகையே” என்று ராயிற்று. “என்னைப் பாமபதத்திற்குக் கொண்டுபோ ; வழி முழுதும் குடைகளும் சாமரமும் தோரணமும் வாத்ய முழக்கமுமாக இருக்கவேணும் : நீ கைப்பந்தம் பிடித்துக்கொண்டு ‘ஸ்வாமி யெச்சரிக்கை’ என்று சொல்லிக் கொண்டு முன்னே செல்லவேணும், நடைபாவாடை பரப்ப வேணும், திருச்சின்னமும் முழங்கவேணும் ; திருவிருத்தம் விண்ணப்பம் செய்வாரும் ஸ்தோத்ர ரத்னம் சொல்லுவாரும் புடைகுழ வேணும்; இத்தகைய ஏற்பாடுகள் நீ செய்யவேணும்” என்று ஆழ்வார் திருவாக்கிலே விதிவாசகங்கள். வெளிவர வேனுமென்று எம்பெருமான் நிரூபிப்பதைத் தெரிவித்தவாறு.

[இருள்தருமா ஞாலத்துளினிப் பிறவி யான் வேண்டேன்.] இது ஆழ்வார் தம் திருவுள்ளத் தோடே சொல்லுகிற வார்த்தை. கீழே ‘ஆழியானருள்தருவானமைகின்றான் அது நமது விதி வகையே’ என்று சொன்ன ஆழ்வாரை நோக்கி நெஞ்சு கேட்டது—எம்பெருமானுடைய ஆசை யிருக்கிற விதத்தைத் தெரிந்துகொண்டேன் : நீர் அவனுடைய ஆசையின்படியே ஒழுகுவ தாயிருக்கிறீரா ? இங்கேயே குணநுபவம் செய்வதாயிருக்கிறீரா ? என்று. அதற்கு ஆழ்வார் விடை கூறினர் அவன் வழியே போவதாகத்தானிருக்கிறேனென்று. அதற்கு நெஞ்சு சொல்லிற்று “வானுயரின்ப மெய்திலென் ? மற்றை நரகமேயெய்திலென்” என்று சொன்னவரன்றோ நீர் ; அங்குப் போனால் திருநாடு ஒன்றே ; இங்கு “சீரார் திருவேங்கடமே திருக்கோவலுரே, மதிட்கச்சி யூரகமே பேரகமே, பேராமருதிறுத்தான் வெள்ளறையே வெல்காவே, பேராலி தன்கால் நறையூர் திருப்புவியூர், ஆராமஞ்சூழ்ந்த வரங்கம், கணமங்கைக் காரார்மணி நிறக்கண்ணூர் விண்ணகரம், சீரார் கணபுரம் சேறை திருவழுந்தார். காரார் குடந்தை கடிகை கடன்மல்லை, ஏரார் பொழில் குழிடவெந்தை நீர்மலை, சீராரும் மாவிருஞ்சோலை திருமோகூர், பாரோர் புகழும் வதரி வடமதுரை யென்றிப்படி ஞாற்றேழு திருப்பதிகளை யநுபவிக்கலாமே ; ஏரார் முயல்விட்டுக் காக்கைப்பின் போகவா நினைக்கிறீர் ? என்று. அதற்கு மேல் ஆழ்வார் சொல்லுகிறார். [இருள் தருமா ஞாலத்துளினிப் பிறவி யான் வேண்டேன்] நெஞ்சே ! இந்நிலம் இருள்தருமா ஞால மென்ப தறியாயோ ? நித்திய ஸூரிகள் தாமே இங்கு வந்தாலும் அவர்களையும் மருளச் செய்யுமதன்றோ இந்நிலம். நித்திய ஸூரிகளென்று என்ன ? நித்திய ஸூரிநாதன் தானே வந்தாலும் அங்ஙனையன்றோ ? பக்தர்களில் தலைவனாகப் புகழப்பட்ட பிரகலாதனையுமன்றோ மருளப்பண்ணிற்று இந்நிலம். இருக்கவிருக்க அகவிருளை வளர்ப்பதான இந்நிலத்திலிருப்பதை இனி யான் வேண்டேன்.

“இருள் தருமா ஞாலத்துளினியிருக்க யான் வேண்டேன்” என்னுதே ‘இனிப்பிறவி யான் வேண்டேன்’ என்றதில் ஒரு மரும முண்டு. அதாவது, “க்ருதாதிஷு நரா ராஜர் ! கலெள இச் சந்தி ஸம்பவம்” என்று ஸ்ரீ பாகவதத்திற் கூறிப்படி க்ருத யுகத்திலேயே ஜனித்திருந்தவிவர் கலி யுகத்தளவும் மாறி மாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்துகொண்டே யிருக்கவேனுமென்று உத்தேசித்து இது காரும் பிறந்து வந்தார். அங்ஙனம் பிறந்து போந்த காரியம் தலைக்கட்டிற்று ; அதாவது திருவாய்மொழி பாடியாயிற்று.

உத்தேசித்த காரியம் நிறைவேறியான் பின்பு இனிப் பிறக்க விரும்பமாட்டேனென்கை.

மருளொழி நீ மடநெஞ்சே ! என்றது-இங்குள்ள திவ்விய தேசங்களில் விருப்பத்தின் மிகுதியினால் இவ்வுலகைவிட்டுப் போகலாகாதென்று சில சமயங்களில் தமக்கும் ஒரு நினைவு தோன்றுவதுண்டு ; அதை இப்போது மருளென்று முடிவு செய்கிறபடி. வாட்டாற்றாடி வணங்கே என்றது திருவாட்டாற்றைச் சேவித்துக்கொண்டு இங்கேயேயிரு என்றபடியன்று ; அப்பெருமானுடைய திருவுள்ளத்தின்படியே ஒழுகப்பார் என்றவாறு. ...

(தொடரும்)

ராமாயணத்தில் மாயா பாத்திரங்கள்.

(பாரத்வாஜன்.)

3. மாயா மருகம்.

ராமாயணத்தில் மாயா பாத்திரங்கள் என்றதும் மாயமானே நம் கண்முன் நிற்கிறது.

ஸுகேது என்ற யக்ஷன் தவம் செய்து ஆயிரம் யானை பலமுள்ள ஒரு பெண்ணைப் ப்ரஹ்மாவின் வரத்தின் மூலம் பெற்றான். தாடகை என்ற பெயருள்ள அவளை காலக்ரமத்தில் ஸுந்தனுக்கு மணஞ் செய்வித்தான். அவர்களுக்கு மாரீசன் என்ற புத்ரன் பிறந்தான். பிறகு ஸுந்தன் இறந்த பின், புத்ரனோடு கூடிய தாடகை அகஸ்த்ய மஹர்ஷியை உபத்திரவம் பண்ண யத்தனித்தான். அவர் சினங்கொண்டு மாரீசனை ராக்ஷஸனாகும்படியும், தாடகையை மனிதர்களை புகிக்கிற கோர ரூபம் அடையும்படியும் சபித்தார்.

ஸுபாகு மாரீசர்களை ஸுந்தோப ஸுந்தர்களின் பிள்ளைகள் என்று (பாலகாண்டம் 20-வது ஸர்க்கம் 25-வது ச்லோகத்தில்) தசரதர் சொல்லுகிறார். மாரீசன் தான் ஸுந்தனுடைய குமாரன். ஸுபாகு ஸுந்தனுடைய ப்ரதாவான உபஸுந்தனின் பிள்ளையாய் இருத்தல் வேண்டும். அவன் தாடகை புத்ரனல்ல. மாரீசனுடைய ஸுகோதரனுமல்ல. ஆனால் இருவரும் சேர்ந்தே ராவணனின் கீழ் அமர்ந்தார்கள்.

விச்வாமித்ர யாகத்தின்போது மாரீசனும் ஸுபாகுவும், அவ்வாறே அவர்களின் கூட்டாளிகளும் வந்து பயங்கரங்களான ரக்த வெள்ளங்களை வர்ஷித்தார்கள். ஸ்ரீராமர் கோபமடைந்து ஆகாயத்தை நோக்கி அவர்கள் இருவரும் தன்னை எதிர் நோக்கி ஓடிவருவதைப் பார்த்தார். உடனே மானவாஸ்த்ரத்தை மாரீசன் மீது ப்ரயோகிக்கவும், தர்ம ஸ்வபாவமுள்ள அது அவன் உயிரை வாங்காமல் புத்தியை மட்டும் மயக்கி நூறு யோஜனை தூரம் தள்ளிக் கொண்டு போய் முழுகடித்தது. ஸுபாகுவை ஒரு ஆக்நேயாஸ்த்ரத்தால் கொன்றார். மற்றவர்களும் கொல்லப்பட்டார்கள். யாகம் நிறைவேறிற்று.

*பிறகு ஸ்ரீராமர் வநவாஸஞ் செய்யுங்கால், மாரீசன் வேறு இருவர்களையும் சேர்த்துக்கொண்டு மூவரும் துறு துறு என அலையும் நாக்குகளையுடையனவும், கூரிய கொம்புகளும், பருத்த உடல்களும் மிக்க பலமும் உடையனவான பெரும் மான்களாகி, மாம்ஸங்களை புஜித்துக்கொண்டு தண்டகாரணயத்தைச் சுற்றித் திரிந்தான். முரிவர்களைக் கொன்று அவர்களுடைய மாம்ஸத்தைத் தின்று கொண்டும், ரக்தத்தைக் குடித்துக்கொண்டும் திரிந்து கொண்டிருக்கையில் தபோவேஷம் தாங்கிய ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்களை மாரீசன் கண்டான். ஆனால் முன் த்வேஷத்தை எண்ணி, அவர்களை அலக்ஷயஞ் செய்து எதிர்த்தான். ஸ்ரீராமர் வஜ்ராயுதத்தை நிகர்த்தவைகளும், வேலைத்திறமையுற்ற கணுக்களையுடையவைகளும், ரக்தத்தை உறிஞ்சுபவைகளும். குறிதப்பாதவைகளுமான மூன்று பாணங்களை விட்டார். மாரீசன் ஓடிப் பிழைத்தான். பயந்து ஓடுபவர்களை ஸ்ரீராம பாணம் விட்டுவிடும். இந்த ஸுலக்ஷ்மம் அறியாத மற்ற இருவரும் கொல்லப்பட்டார்கள். அது முதல்

மாரீசன் கெட்ட செய்கைகளை ஒழித்து ஸதாசார நிஷ்டனாய், ஒருப்பட்ட மனமுள்ள தபஸ்வியாய் உலகப்பற்றை விட்டு ஸாதுவாக மாறினான்.

(14)

வ்ருக்ஷே வ்ருக்ஷேச பச்யாமி சீரக்ருஷ்ண அஜிநாம்பரம்,
க்ருஹீததனுஷம் ராமம் பாச ஹஸ்தம் இவ அந்தகம்.

அபி ராமஸஹஸ்ராணி பீத: பச்யாமி ராவண,
ராமபூதம் இதம் ஸர்வம் அரண்யம் ப்ரதிபாதிமே.
ராமமேவ ஹி பச்யாமி ரஹிதே ராக்ஷஸேஸ்வர,
த்ருஷ்ட்வா ஸ்வப்னகதம் ராமம் உத்ப்ரமாபி விசேதன:.

“ மரவுரி மாந்தோலுடுத்தவனும் கோதண்டபாணியுமான ஸ்ரீராமரை பாசமேந்திய யமனைப் போலவே எனக்குத் தென்படும் மரங்கள் எல்லாவற்றிலும் காண்கின்றேன். ராவண, அன்றியும் உள்ளங்கலங்கிய நான் பல ராமர்களைப் பார்க்கின்றேன். இந்த நாடெங்கும் ராமமயமாய் எனக்குத் தோற்றுகின்றது. அரக்கரசே, ஏகாந்த இடத்திலுங்கூட ராமன் ஒருவனையே பார்க்கின்றேன். ஸ்வப்னத்தில் தோன்றும் ஸ்ரீராமரை நினைத்து மெய்மறந்தவனாய் உளறுகிறேன்.” இவையெல்லாம் மாரீசவாக்யம். பக்தியாலோ, பயத்தாலோ எங்குமே ராமமயமாய்ப் பார்ப்பவர்களுக்கு ஸ்ரீராம ரூபைய தன்மை கிடைக்கும். அதனாலேதான் பூமியில் விழுந்த மாரீசனுடைய சரீரத்திலிருந்து ஒரு தேஜஸ் உண்டாயிற்று, தேவர் முதல் எல்லோரும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போதே அந்த தேஜஸ் ஸ்ரீராமரிடமே வந்தடைந்தது. அப்பொழுது தேவர்கள் ஆச்சர்யமடைந்தார்கள். முனிவர்களை ஹிம்ஸித்து வந்த இந்தப் பாதகன் எந்தக் கார்யத்தைச் செய்து இந்த ஸ்தானத்தையடைந்தான்? இது ராகவனுடைய மஹிமையே” என்று பேசிக்கொண்டார்கள் என்று அத்யாத்ம ராமாயணம் கூறுகின்றது. இதே தத்வத்தை தத்வ ஸங்க்ரஹ ராமாயணத்தில் பார்க்கலாம்.

அத்புதமான மானுருக் கொண்டு ஸீதா ராமர்களின் முன்பு துள்ளி விளையாடவும், ஸ்ரீராமரை வெகுதூரம் இட்டுப் போகவும், ஹா ஸீதா, ஹா லக்ஷ்மண என்று ஸ்ரீராமர் குரலில் கூவும்படிக்கும் மாரீசனை ராவணன் நிர்ப்பந்தித்ததையும், மாரீசன் முதலில் மறுத்துப் பிறகு ராவணன் கையால் சாவதைக் காட்டிலும் ஸ்ரீராமர் கையால் இறப்பதே மேல் எனக் கருதி, அவன் சொன்னவாறே செய்ததையும் முடிவில் ராமபாணத்தால் அடியுண்டு வீழ்ந்ததையும் விடுத்து மேலே செல்லலாம்.

அடிபட்டு வீழ்ந்த மாரீசனுக்கு மான் உரு ஒழிந்து தன் ஸ்வய ரூபத்தை அவன் அடைந்தான். மாயாவல்லவர்களான அரக்கர்கள் தாம் விரும்பிய ரூபத்தை எடுத்துக்கொள்ளக் கூடும். ஆனால் அவர்கள் இறக்கும்போதும், தூங்கும்பொழுதும், மிகமகிழ்ச்சியுற்ற பொழுதும், அம்மாய வடிவம் அவர்களை விட்டு நீங்கும். அவர்கள் விரும்பாவிடினும் அவர்களுடைய ஸ்வய ரூபம் தானே வந்துவிடும் என்று வாயு புராணம்—அத்யாயம் 69, ச்லோகம் 145-ல் சொல்லப்படுவதாக சிறு மலர்ப்பதிப்பு ரகுவம்ச மொழிபெயர்ப்பாளர் காட்டியுள்ளார். இது கிடக்க, மற்றொருபுரட்சி எழுகிறது. மாரீசன் நிர்ப்பந்தத்திற்காகவே தானே போனான். அவன் கட்டளைப்படி போகாம விருந்தால் ராவணன் கொன்றுவிடுவான். அதைக் காட்டிலும் ஸ்ரீராமர் பாணத்திற்கு இலக்காவதே உத்தமம் என்று நினைத்தே போனான். அப்படியானால் ஸ்ரீராம பாணம் தன் மேல் வந்து விழுந்து தன் ப்ராணனும் போய்க் கொண்டிருக்கையில், “ஹா ஸீதா, ஹா லக்ஷ்மண” என்று கூவாமல் இப்பாயிருந்தால் என்ன? அவனுக்கு ஸ்ரீராமர் கையால் மரணப்ராப்தி கிடைத்துவிட்டது. இனி ராவணன் என்ன செய்ய முடியும்? “ஹா ஸீதா, ஹா லக்ஷ்மண” என்று அவன் கூவாமல் இருந்தால், ஸீதை லக்ஷ்மணனைப் போகச் சொல்லி நிர்ப்பந்திக்க ஹேதுவில்லாமல் இருந்திருக்கும்.

(14) ஆரண்யகாண்டம்—ஸர்க்கம்—39, ச்லோகங்கள் —14—15—16 தர்மாலயப்பதிப்பு.

ஸ்ரீராமர் பிறகு வந்து சேர்ந்துகொள்வார். ராவணன் எண்ணம் பலித்திராது. அப்படியிருக்க மாரீசன் ஏன் அவ்வாறு கத்தினான்? தான் கொடுத்த வாக்கைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காக அன்று. ஏனென்றால் மாரீசன் வாக்குக் கொடுக்கவில்லை. ராவணனிடத்திலுள்ள பயத்தாலேதான் போனான்.

ஸீதையை எடுத்துச் செல்ல ராவணனுக்கு ஸந்தர்ப்பம் இல்லாமற்போனால் ராவணன் ஸுகமாகத் திரும்பிப் போயிருப்பான். அவனுக்குத் தண்டனை கிடைக்காமற் போய்விடும், அது மாரீசனுக்கு இஷ்டமில்லை போலும்.

மற்றப்படி ஸ்ரீராமாவதார கார்யத்தைத் தன்னாலியன்றவரை பூர்த்தி செய்யவேண்டுமென்றே மாரீசன் சாகுந்தறுவாயில் “ஹா ஸீதா, ஹா லக்ஷ்மண” என்று கத்தினான் எனக் கொள்ளலாமா வென்று பெரியோர்கள் தெரிவிக்கவேணும். எப்படியிருப்பினும் அந்தப்புண்ய நாமங்கள் மாரீசனுக்கு முக்தியை அளித்தன. மாரீசன் ராவணனுக்கு விரோத எண்ணத்துடன் தான் சென்றான், ஆனால் ஸ்ரீராமரின் பாணவேகத்தால் அவனுக்கேற்பட்ட மரணவஸ்தையையும் பொறுக்க முடியாமையால் அவன் ராமனைக் கோபித்து அவருக்கு தீங்கு வரட்டும் என்றே அவன் ஹா ஸீதா ஹா லக்ஷ்மண என்று கத்தினான் என்று வங்காளி பாஷையிலுள்ள க்ருத்திவாஸ் ராமாயணம் கூறுகிறது.

ஸ்ரீரங்கம் கோயில் பணியாரம், பிரஸாதம் வகையரு விலை ஏற்றம்-
மற்றும் அவசிய விஷயங்கள் பற்றி கனம் கோயில் மந்திரி அவர்களுக்கு
அனுப்பிய விண்ணப்பத்தின் சுருக்கம்.

1. உணவுப்பொருள்கள், கறிகாய்கள். ஹோட்டல் சாமான்கள் முதலிய எல்லாப் பொருள்களுக்கும் விலை ஏற்றினால் கடுமையான நடவடிக்கை கண்டிப்பாக எடுக்கப்படும் என்று அரசாங்கம் தினந்தோறும் முழக்கம் செய்து வருகிறது.

2. ஸ்ரீரங்கம் கோயிலில் 16—11—62 முதல் எல்லாவித அத்யாவசியமான உணவுப் பொருள்களுக்கு அளவு குறைத்தும் 50 சதம் முதல் 100 சதவிகிதம் வரை விலைஏற்றியிருப்பதும் சிறிதுகூட நியாயமில்லை.

3. பிரஸாதங்களுக்கு விலை ஏற்றவேண்டிய அவசியமே கிடையாது. எல்லா பிரஸாதங்களுக்கும் தனித்தனியாக மூலதனம் ஏற்பட்டு ஒவ்வொன்றையும் விற்பது போக மேல் தொகை தர்ம சொத்து மூல தனத்திலிருந்து கிடைக்கிறது.

4. திருமாலேவடை, ஸ்ரீமத் வேங்கடாத்ரி ஸ்வாமி தர்மம். தேன்குழல், ஹோ அண்டு கம்பெனியாரது தர்மம். ரொட்டி, செங்கல்பட்டு ஜயராம் பிள்ளை தர்மம். அரவணை ஸ்ரீ குவளகுடி. சிங்கமய்யங்கார் ஸ்வாமி தர்மம். உத்ஸவாதிகள் யாவும் உபயம்.

5. பிரஸாதம் பணியாரங்களுக்கு திட்டப்ரகாரம் உபயக்காரர்களிடம் பணம் சாமான்கள் வசூலித்துக் குறைவாகச் செய்து அதிக விலைக்கு விற்பதும் விலையையும் ஒன்றுக்கு இரண்டாக ஏற்றுவதும், சாமான்களை அளவு, கனம், பருமன்களைக் குறைத்துத்தயாரிப்பதும், மற்றைய ஒவ்வொன்றுக்கும் அதிகமாக பணத்தை ஏற்றுவதும், ஸ்ரீரங்கம் கோயிலுக்கு அஸாதாரணமாக இருந்த அநாதியான பெருமையைக் குறைத்து

சீட்டு வைப்பதும் இவ்வளவும் இது போன்ற மற்றவைகளும் தர்ம ஸ்தாபனங்களுக்கு பெரிய அதர்மமாகும்.

6. பெருமாள் அமுது செய்யும் பிரஸாதங்களில் கல், நெல், மண் கட்டி அதிகமாகக் காண்கிறது. கல் பொறுக்குவதற்கென்றே மாதச் சம்பளத்துக்கு ஆட்கள்வைத்து அதிகப்படி வேலைக்கு அரிசிக்கூலி கொடுத்தும், கல் மண்கட்டிகள் குறைவதில்லை.

7. பிரஸாதங்களுக்கு விலை உயர்த்தியதால் பிரஸாதம் செய்பவர்களுக்கும், உள் துறை கைங்கர்ய பர்களுக்கும் இப்பிரஸாதங்கள் ஸம்பந்தப்பட்ட வரையிலாவது வருமானம் கூலி ஸ்வதந்த்ரம் வகையரா உயர்த்தப்படவுமில்லை.

8. பெரிய மனிதர்கள் அதிகாரிகள் முதலானாருக்கு நித்யப்படி பிரஸாதங்கள் இனாமாகக் கொடுப்பது, சிலருக்கு விசேஷமான பணியாரம் லட்டு, ஜிலேபி முதலியவை பிரத்யேகமாகச் செய்து கொடுப்பது நியாயமாகாது.

9. பிரஸாதத்திற்கு விலையேற்றம் முதலியவைகளால் ஸேவார்த்திகளிடம் ஒரு பக்கம் பணம் பறிக்கையும் மற்றொருபக்கம் சிலருக்கு பிரஸாதங்களை இனாமாகக் கொடுப்பதும், அதிகப்படி செய்து கொடுப்பதும் தர்மமாகாது. இப்பழக்கம் நிறுத்தப்பட வேண்டும்.

10. விலை உயர்த்தக் கூடாது என்ற சர்க்கார் கொள்கை உத்தரவு உபதேசங்களுக்கேற்ப கோயில் பிரஸாதங்களின் விலை உயர்வைக் குறைத்து சர்க்கார் இலாகா நியாயமாக நடந்து வழிகாட்டியாக விருக்கவேண்டும்.

விலாஸ மாறுதல்.

நமது ஹறியின் தலைமையாசிரியரான ஸ்ரீகாஞ்சி. பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கரா சாரியர் ஸ்வாமி மார்கழித் திங்கள் முப்பதாம் திருப்பாவை ப்ரவசனத்தை யுத்தேசித்து சென்னை மாதகரிலேயே எழுந்தருளி யிருப்பதால் (15—12—62 To 14—1—63) ஸ்வாமிக்குக் கடிதங்கள் எழுதக்கொள்ள விலாஸம்—

48. கோவிந்தப்பநாயக்கன் வீடு, மதராஸ் - 1.

தினப்படி காலை வேளைகளில் திருவல்லிக்கேணி ஸ்ரீ பார்த்தஸாரதி ஸந்நிதியிலும், மாலை வேளைகளில் உப்புட்டுர் ஆழ்வார் செட்டியார் சாரிடி ஹாலிலும் ஸ்வாமியின் உபந்யாஸங்கள் நடைபெறும்.

ஐதிஹ்ய ரக்ஷா.

श्रीवैष्णवाचार्यपरम्परायाम् ऐतिह्यवाचः खलु याः प्रथन्ते ।
तास्तप्रमाणा इति सम्यगत्र प्राचीनवाग्भिः प्रतिबोधयेयम् ॥
काञ्चीवादिभयङ्कर वंशीयाण्णङ्गरार्यदासोऽयम् ।
ऐतिह्यरक्षणाख्यां कृतिमातनुते नियोगतो महताम् ॥

நம்முடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவ குருபரம்பராப்ரபாவாதிகளில் ஆழ்வார்களின் வைபவங்
களிலும் ஆசாரியர்களின் வைபவங்களிலும் காணப்படுகின்ற இதிஹாஸங்களில் இதர்கள்
அப்ரமாண்யவாதம் செய்வதும், நம்மவர்களும் சிலர் ஸந்தேஹ கலுஷித மநஸ்கர்களாயி
ருப்பதும் காண நின்றோம். இதர்களைப்பற்றி நமக்கு விசாரமில்லை. நம்மவர்களும் (சிலர்)
ஸம்ஸ்யாத்மாக்களாகக் காணப்படுவதுண்டே. அன்னவர்களைத் தெளிவிக்கவேண்டி இச்சிறு
நூல் எழுதத் தொடங்கப்படுகிறது. புராதன நூல்களிற் காண்கிற இதிஹாஸங்களெல்லா
வற்றிற்கும் ப்ரமாணங்களைக் கண்டுபிடித் தெழுதுவது துஷ்கரமாயினும் நம்முடைய அல்ப
புத்திக்கும் ப்ரமாணங்களைக் கண்டுபிடித் தெழுதுவதும். இதன் ஒளசித்யானொளசித்ய நிஷ்
கர்ஷ்த்தில் ப்ரான்வளவு வீமர்ஸித்து எழுதுகிறோம்.

...
...
...

மற்றிற்று.

முதல் பரிச்சேதம்— ஆழ்வாரை

முதலாழ்வார்கள், திருமழிசையாழ்வார் போல்வாரான மிகப்புராத
சரித்திரங்களில் அருமையாகக் காணப்படும் வரலாறுகள் பின்புள்ள ஆழ்வார்
ஸூக்திகளினாலேயே நமக்கு நிஸ்ஸந்தேஹமாகத் தெரியவருகின்றனவென்பதை இந்த முத
பரிச்சேதத்தில் நிரூபிப்போம். ஆசாரியஹ்ருதய திவ்யக்ரந்தத்தில் மஹர்ஷிகளின் க்ரந்தங்
களிற் காட்டிலும் ஆழ்வார்களின் அருளிச் செயல்களுக்கு அதிசயம் நிரூபிக்குமிடத்து
“குருஸிஷ்யக்ரந்த விரோதங்களைப் பரமதாதிகளாலே பரிஹரியாமல் செஞ்சொல் செந்
தமிழ் இன்கவி பரவியழைக்குமென்று அந்யோந்யம் கொண்டாடிப் பேசின்றே பேசுமேக
கண்டர்” என்றும் சூர்ணியினால் ஆழ்வார்கள் அந்யோந்யம் கொண்டாடுமவர்களென்னும்
விஷயம் காட்டப்பட்டுள்ளது. நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் * செஞ்சொற்கவிகாள்! *
என்றும் * இன்கவி பாடும் பரம கவிகள் * என்றும் அருளிச் செய்திருப்பதையும், குலசேக
ராழ்வார் * ஆடிப்பாடி யரங்கவோ வென்றழைக்குந் தொண்டர் * என்றருளிச் செய்திருப்
பதையும், திருமங்கையாழ்வார் * செந்தமிழ் பாடுவார்தாம் வணங்குந் தேவர் * என்றும்
* பதியேபரவித் தொழந் தொண்டர் தமக்குக் கதியே * என்று மருளிச் செய்திருப்பதையும்

மேலே உதாஹரித்த சூர்ணயிலெடுத்துக் காட்டியிருப்பதில் ஒருவகையான ஸௌசநா மாத்ரமேயுள்ளது. ஐதிஹ்யங்களைப் பற்றிப் பேசியிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஆயினும் அவற்றினுட்புகுந்து குடைந்து விமர்சிக்குமளவில் கிடைக்கின்ற அரிய பெரிய விசேஷங்களே யீண்டு விவரிக்கப்படுகின்றன.

நம் ஸ்ரீவைஷ்ணவ-குருபரம்பரையில் முதலாழ்வார்களின் வைபவமே முற்பட்டது. இவ்வைபவம் எவ்விதமாகச் சொல்லப்பட்டு வருகின்றதென்றால், பொய்கையார் பூதத்தார் பேயார் என்னும் [முதலாழ்வார்கள்] மூவரும் ஒருவரை யொருவர் அறியாமல் ஓடித்திரியும் யோகிகளாயிருக்கையில், திருக்கோவலூரெம்பெருமான் இவர்களை ஒன்று சேர்த்து அநுபவிக்க விரும்பி ஒரு வியாஜமாகக் காற்று மழை உண்டாக்கி இவர்களைத் தன்னுடைய இடைக்கழியில் ஒதுங்கச் செய்து இவர்களிடையே தானுங் கலந்து நெருக்கி யநுபவித்துக் களித்ததாகச் சொல்லப்பட்டு வருகிறது. இவ்வாழ்வார்களுக்குப் பிறகு திருக்கோவலூரை விரிவாக அநுபவித்தவர் திருமங்கையாழ்வார். பெரிய திருமொழியில் இரண்டாம் பத்தின் முடிவில் * மஞ்சாடுவரையேழுங் கடல்களேழும் * என்ற பதிகத்திலும், திருநெடுந்தாண்டகத்தில் (6. 7.) * அலம்புரிந்த நெடுந்தடக்கை, * வற்புடைய வரைநெடுந்தோள் * என்னுமிரண்டு பாசரங்களினாலும் இத்திருப்பதியை விசேஷித்து அநுபவித்துள்ளார் திருமங்கையாழ்வார். அவர் திவ்ய தேசங்களை யநுபவிக்கும் போது அவ்வவ்விடங்களில் ப்ரஸித்தமான சில வரலாறுகளையும் காட்டிப் பாடுவது வழக்கம். உதாரணமாகத் திருநாங்கூரைப்பற்றின பாடலில் "மாவருந்திண்படை மன்னைவென்றி கொள்வார் மன்னு நாங்கை" என்றும் "ஒண்டிறல் தென்னனோட வடவரசோட்டங்கண்ட திண்டிறலாளர் நாங்கூர்" என்றும் அருளிச் செய்யப்பட்டிருப்பது காணலாம். பண்டொருகால் பாண்டியராஜன் படை திரட்டிக்கொண்டு ஆக்ரமிக்க அங்குவந்தபோது அத்திருநாங்கூரிலுள்ள பிராமணர்கள் தாமே எதிரே புறப்பட்டோடித் துரத்தியடித்து வெற்றிகொண்டதாகவுள்ள இதிஹாஸப்ரஸித்தியை இப்பாசரங்களில் குறிப்பிட்டுள்ளாராழ்வார். * ஒண்டிறல் தென்னனோட * என்னும் பாசரத்தின் வியாக்கியானத்தில் பெரியவாச்சான் பிள்ளை மூலத்தில் கூறிய கதை தவிர வேறொரு கதையையும் காட்டியருளுகிறார் காண்மின்— "உடைய பிள்ளை தாட்டிப் வன் அங்குத்தையாலயத்தைக் கவிபாடவென்றுவர, அவனை எதிரே ஞை. பிள்ளைபாடப்பெறுதே போனான் என்றொரு ப்ரஸித்தியுமுண்டாயினார். திருக்கோவலூர் பிள்ளைபாடப்பெறுதே போனான் என்றொரு ப்ரஸித்தியுமுண்டாயினார் குறையாகுமன்றோ. அந்த

இத்தகைய கதைகளை ஸௌசிப்பிக்குமாற் றப்படுவர்களன்றோ. அப்படிக்கு இட நிகழ்ச்சியை ஸௌசிப்பித்தருளவில்லை. திருக்கோவலூர்ப் பதிகத்தில் திருமங்கை நிகழ்ச்சியே பொய்யென்றும் சிவைய வெகு சமத்காரமாக ஸௌசிப்பித்திருக்கின்றார். மில்லாதபடி * திருமடியவர்கட்கு ஆரமுதமாவான் தன்னை * என்றருளிச் செய்திருப்பது யாழ்வான் தக்கது. இங்கு "ஆரமுதமாவான் தன்னை" என்று அருளிச்செய்ய வேண்டிய முறைமை. ஏனெனில், அடியவர்கட்கு ஆரமுதமாகுந் தன்மை எம்பெருமானிடத் தில் இயல்பாக இருப்பதனால் அதைத் தெரிவிக்கவேண்டில் "ஆரமுதமாவான்" என்றே னுக்கு இன்பாவாய் எல்லாமும் நீயாவாய்" என்றருளிச் செய்திருப்பது காணலாம். இங்கு அப்படியன்றிக்கே "ஆரமுதமாவான் தன்னை" என்றிருப்பதனால் [இறந்த காலமொன்றே இங்கு தெரிவிக்கப்படுகின்றதென்பது நிஸ்ஸந்தேஹமாகவுணரலாகும். முதலாழ்வார்களாகிற அடியவர்கட்கு ஆரமுதமாயிருந்த வரலாறுதான் இங்குத் தெரிவிக்கப்பட்டதா கின்றது. "அரும்பிக் கண்ணீர் சோர்ந்தன்புகூருமடியவர்" என்றவிதனை, அரும்பிக் கண்

செய்திருப்பது இதனை வற்புறுத்தும்.

கார்த்திகை மாதத்து சக்லபஷி த்வாதசிக்ஞை கைசிக த்வாதசி யென்று ஜகத்ப்ரஸித்தமான வ்யவஹாரம். *श्वपचोऽपि महीपाल! विष्णुभक्तो द्विजाधिकः * என்று த்விஜாதிசனாகக் கொண்

டாடப்படுகிறவொரு பரமபக்தன் நம்பாடுவானென்று ப்ரஸித்தன். இப்பரம பக்தனுடைய இதிறாஸமொன்று ஸ்ரீவராஹபுராணத்தில் பூமிவராஹ ஸம்வாதத்தில் கைசிக மாஹாத்ம்ய மென்கிற நாற்பத்தெட்டாமத்யாயத்தில் பிரதிபாதிக்கப்பட்டுள்ளது. இதற்கு பட்ட ருடைய வியாக்கியானமும் அவதரித்துள்ளது. இந்த புராணத்தை கைசிகத்வாதசியன்று பல விஷ்ணுகோவில்களில் தீர்த்தகாரர்கள் விசேஷ மரியாதைகளுடன் படனம் செய்தும் வருகிறார்கள். இந்த இதிறாஸத்தின் சுருக்கமென்னவென்றால், ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் முதல் பிரகரணத்தின் முடிவில் “ ம்லேச்சனும் பக்தனானால் ” இத்யாதி சூர்ணையில் “ விச்வா மித்ரா விஷ்ணு சித்த துலஸீப்ருத்யரோடே உள் கலந்து தொழுகுலமானவன் நிலையார் பாடலாலே ப்ராஹ்மண வேள்விக்குறை முடித்தமையும் ” என்பது கொண்டு அஃது அறிய லாம். நம்பாடுவான் வந்து தொழுதவிடமும் பாடினவிடமும் திருக்குறுங்குடி யென்கிற திவ்ய தேச மென்று சொல்லப்படுகிறது. இற்றைக்கும் இவ்வைதிஹ்யம் இந்த திவ்யதேசத் தில் விசேஷித்துக் கொண்டாடப்படுவதைக் காணுகின்றோம். ஆழ்வார்கள் காலத்திலும் இவ்விதிறாஸம் ப்ரஸித்தமாயிருக்குமே. திருக்குறுங்குடிக்குப் பதிகம் பாடின நம்மாழ்வாரும் திருமங்கையாழ்வாரும் இவ்வைதிஹ்யத்தைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்களோ? என்று பலர் கேட்பதுண்டு. நாம் ஆழ்ந்து ஆராய்ச்சி செய்ததில் நம்மாழ்வாரும் திருமங்கையாழ்வாரும் தம் தம் பதிகங்களில் இவ்விதிறாஸத்தை வெகு அற்புதமாகக் காட்டியிருக்கிறார்கள் என்பது புலப்பட்டது. அது கேண்மின்.

இத்தலத்தைப்பற்றி நம்மாழ்வார் பாடிய பதிகம் திருவாய்மொழியில் (5-5.)
* எங்ஙனேயோ வன்னை மீர்காள்! * என்று தொடங்குவது. இதில் பாசுரந்தோறும் முன்
னடிகளும் பின்னடிகளும் அமைந்திருக்கு மழகு கண்டால் ஆழ்வார் நம்பாடுவான் பாவனை
யிலேயே இப்பதிகம் பாடியுள்ளாரென்பது நிஸ்ஸந்தேஹமாகப் புலப்படும். நடுநிசியில்
வீணையுங் கையுமாகப் புறப்பட்டுத் திருக்குறுங்குடியை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்த
நம்பாடுவானை ப்ரஹ்ம ராக்ஷஸன் பிடித்துக் கொண்டு இலேசப்படுத்தத் தொடங்கியதாக
கதை. அங்கு “अमर्षवशात्पुनः— அமர்ஷவஸமாபந்ந:” என்று புராணம் கூறுகின் “நீர்
அமர்ஷமாவது கோபம்; முனிவு. ஆழ்வார் பாசுரந்தோறும் முதலடியில் “என்றிப்படி
முனிவது எங்ஙனே” “என்னை முனியாதே” “அன்னை” என்றபடி. அதற்கு
சொல்லியிருப்பது நம்பாடுவான் சொன்ன வார்த்தையைக் கொண்டு விரதத்தின்
மேலும் சொன்ன வார்த்தையைக் கொண்டு வருகிறேன்; அதன் பின் ஆகலாம்”
அவசியமே; இது “अमर्षवशात्पुनः— அமர்ஷவஸமாபந்ந:” என்று புராணம் கூறுகின்றது—
படி திருச்சு. ஆழ்வார்க்கு வொண்ணா கண்டபின்” என்று கூறியிருப்பது மிகச் சிறந்த
குறுங்குடி யெம்பெரும தசப் பாடல்களில் இத்தகைய வாக் வியாஸ மில்லை
என்று சொன்னாண்டு கின்றது. நம்பாடுவான் தன் ஜாதிக் குத்தக்கபடி ஸன்னித்யினுட்
தோறும் “நிஸ்ஸவனியே நின்றுகொண்டு ஸேவித்தபடியைப் புராணம் கூறுகின்றது—
பாசுரம். அதனை ஆழ்வார் ஸுசிப்பிக்கிறபடி பாடீர் “உள்ளே எழுவதோருரு
புனஞ்சுள்ளெழும் ஆர்க்குமறிவரிதே.” என்று.

மேல் நிகமனப்பாசுரத்தில் “அறியக் கற்று வல்லார் “வைட்டணவர்” என்றுள்ள தன்றோ; இது நம்பாடுவானை மருமமாக ஸ்சிப்பிக்கிறபடி (அதாவது)—ஸ்வபசோபி மஹி பால! விஷ்ணுபக்தோ த்விஜாதிக:” என்றிற வசனம் நம் பாடுவான் போன்ற விஷ்ணு பக்தர்களுையே நோக்கி யவதரித்ததாதலால் அவருடைய பெருமையை வைட்டணவர் ரென்று குறிப்பித்தபடி, வைஷ்ணவ: விஷ்ணுபக்த: இவை பரியாயங்கள்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த
கத்யத்ரயம்.

ஸ்ரீகாஞ்சீ அண்ணங்கராசார்யர் இயற்றிய
கத்யபாவப்ரகாசிகை யென்னும் உரையோடு கூடியது.

(பொதுத் தனியன்கள்)

ஸ்ரீசைலேசதயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதி குணர்ணவம்,
யதீந்த்ரப்ரவணம் வந்தே ரம்யஜாமாதரம் முநிம்.
லக்ஷ்மீநாதஸமாரம்பாம்.....ஸ்ரீமத்பராங்குசமுநிம் ப்ரணதோஸ்மி நித்யம்.

(கூரத்தாழ்வானருளிச்செய்த தனியன்)

யோ நித்யமச்யுதபதாம்புஜயுக்த ருக்ம
ராமிஷாஹதஸ் ததிதராணி த்ருனாய மேநே,
வதோஸ்ய தயைகளிந்தோ:

(திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளைப்ரபுத்யே.
வந்தே வேதாந்த கர்ப்பூரசாமீகரகரண்ட
ராமாநுஜார்யமார்யானாம் குடாமணிமஹர்நிசம்.

(இதன் கருத்து.) வேதாந்த சாஸ்திரமாகிற பச்சைக் கருப்பூரம் ஸ
வும் பரிமளம் குன்றுதபடியாகவும் வைப்பதற்கான ஸுவர்ண பரணி யென்னலாப
வேதாந்த மார்க்க ப்ரதிஷ்டாபநாசார்யராய். ஆரியர்களுக்கெல்லாம் சிரோரத்னமாக
விளங்குமவரான எம்பெருமானாரை வணங்குகின்றேனென்பதாம். ....
சாமீகரம்—ஸ்வர்ணம். கரண்டகம்—பாத்ரவிசேஷம். எம்பெருமானார் வேதாந்த
வித்யாநிதி யென்றபடி. * சர்வாங்க: * என்னப்பட்ட எம்பெருமானை வேதாந்தங்கள் வஹித்
துக்கொண்டிருப்பதனால் அவை கருப்பூரமாக ரூபிக்கப்பட்டன.
எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

கத்யபாவப்ரகாசிகை யென்னும் உரையின்

அவதாரிகை.

श्रीमद्भजे रङ्गपतेस्तहयितायाः गोष्ठ्यां श्रीमद्भाष्यकृता प्राक्प्रणतेन ।
भक्तानामुज्जीवनहेतोरतिभोग्यं प्रोक्तं गद्यं विविच्यतेऽद्य स्फुटबोधम् ॥

काञ्चीवादिभयङ्करवंशीयाण्णङ्गरार्यदासेन ।
भगवद्भाष्यकृदीरितगद्यत्रयसूक्तिविवरणं क्रियते ॥

சாஸ்த்ரங்களிலே கர்மயோகமென்றும் ஞானயோகமென்றும் பக்தியோகமென்றும் ப்ரபத்தி யோகமென்றும் இப்புடைகளிலே உபாயங்கள் பலவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கும். ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் குத்ருஷ்டிகளை நிரஸிக்கக்காக ஸ்ரீ பாஷ்யமருளிச் செய்தாராகையாலே ஆசார்ய பரம்பராருசி பரிக்ருஹீதமான ப்ரபத்தியை ஸ்ரீ பாஷ்யத்திலே மறைத்துப்போந்து பக்தியையாயிற்று வெளியிட்டு வைத்தது. * தத்த்வமஸீத்யாதி வாக்யஜ்யஜ்ஞாநமே மோக்ஷஸாதனமென்றும், கர்மஜ்ஞாநஸமுச்சயமே மோக்ஷ ஸாதன மென்றும் சொல்லுகிற குத்ருஷ்டிகளை நிரஸிக்கக்காக, கர்மாங்கமாய், வேதநத்யாநோபாஸநாதிசப்தவாச்சயமாய், பக்திருபாபந்நமான ஜ்ஞான விசேஷமே வேதாந்தாபிமதமான மோக்ஷ ஸாதனமென்று அதிலே அருளிச் செய்ய வேண்டியதாயிற்று.

ஆனாலும் இவர் தம்முடைய ருசி பரிக்ருஹீதமான அர்த்தத்தையே விச்வஸித்திருக்கும் ஸாத்விகர்களுக்குத் தம்முடைய திருவுள்ளத்தை விசதமமாக வெளியிடவேண்டி, ஆசார்ய ருசி பரிக்ருஹீதமாய் தமக்குத் தஞ்சமாகத் தாம் அறுதியிட்டிருக்குமதான அர்த்தம் ப்ரபத்தி யென்னுமிடத்தை இந்த கத்ய முகத்தாலே வெளியிட்டருள்கிறார்.

ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் ப்ரபத்தியை வெளியிட்டே குத்ருஷ்டிகளை நிரஸிச்சண்டாள வெள்ளில்; இதற்கு ஆச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்யும்படி:— ப்ரணவர்களுக்குப் பரமனுக்கு வேதத்தை உபதேசிக்க வொண்ணாதுபோலே ஓ பார்த்து அவர்களுக்கு முகரஹஸ்யமான இவ்வர்த்தத்தை வெளியிட வொண்ணாஸ்த்ர தாத்பர்யமான ஸ்வஸித்தாந்மறிந்த சாஸ்த்ர முகத்தாலேயே அவர்களை நிரஸித்து.

தத்தை இம்முகத்தாலே வெளியிட்டிருக்கவும் சிறந்ததாயிருக்கும். எங்ஙனே யென்னில், பக்தியைக் காட்டில் ப்ரபத்தி ஸர்வாதிகாரம். அது துஷ்கரம், இது ஸுகரம். பக்தி அதிக்ருதாதிகாரம், இது கடுகப் பலன் தரும். அது ப்ரமாத ஸம்பாவனை அது விளம்பிந்நதில்லாதது. அது ஸாத்யம், இது ஸித்தம். அது ஸ்வரூப விருத்யுள்ளப்பட்டு வைலக்ஷண்யத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றியே வேதாந்த தேசிகனும் ந்யாஸகத்தில்—

“आर्तेष्वाशुफला तदन्यत्रिषयेऽप्युच्छिन्नदेहान्तरा बह्यादेरनपेक्षणात्तनुभृतां सत्यादिवद्वयापिनी ।

श्रीरङ्गेश्वर ! यावदात्मनियतत्वत्पारतन्त्र्योचिता त्वय्येव त्वदुपायधीरपिहितस्वोपायभावाऽस्तु मे ॥ ”

என்று பணித்தார். இந்த ச்லோகத்தில் ப்ரபத்திக்கு இட்ட ஒவ்வொரு விசேஷணமும் பக்திவ்யாவர்த்தகமாயிதே உள்ளது.

இந்த ப்ரபத்தி வேதாந்தஸித்தமோ வென்னில், ஆம். உபநிஷத்திலே ஒன்றக் கொண்டு சிறந்ததாகச் சொல்லிக்கொண்டு போருமளவில் எல்லாவற்றக்கும் மேலாக * तस्मात् न्यासमेषां तपसामतिरिक्तमाहुः * என்று தபஸ்ஸுக்குள்ளே சீரியதான தபஸ்ஸு ப்ரபத்தியென்று தலைக்கட்டிற்று.

இப்படி வேதாந்த ஸித்தமானவளவே யன்றிக்கே தர்மஜ்ஞானில் தலைவரான ஆழ்வாராசார்யர்களினுடைய அநுஷ்டானத்திலும் இதுவே பரிக்குலீதமாயிருக்கும். ஆகவே, வேதாந்த ஸித்தமும் ஸ்வரூபப்ராப்தமும் ஆசார்ய ருசி பரிக்குலீதமும் சரண்ய ஹ்ருதயாது ஸாரியுமான இது தன்னை ஸ்வகீயர்கள் இழக்கவொண்ணாதென்று பார்த்து, தாமும் பெரிய பெருமானுமே அறிந்ததாக அநுஸந்தித்துவிட அமைந்திருக்கவும் தம்முடைய பரமக்ருபையாலே ப்ரபந்தருபேண வெளியிடுகிறார்.

இந்த திவ்யக்ரந்தம் அவதரித்தபடி எங்ஙனே யென்னில்; திருவரங்கம் பெரியகோயிலிலே ஒரு பங்குனி யுத்தரத்திருநாளிலே பெருமானும் நாச்சிமாரும் புறப்பட்டுச் சீரிய சிங்காசனத்திருந்தவளவிலே ஸ்வாமி யெம்பெருமானாரெழுந்தருளித் தெண்டன் ஸமர்ப்பித்து நின்றார்; அப்போது நம் போல்வாருடைய பாக்ய பரிபாகத்தாலே திருவுள்ளத்திலே ஸம்ஸார பீதி நடையாட, திருவடிகளிலே விழுந்து சரணம் புகுந்து அந்த ப்ரகாரத்துக்குப் பாசர மிட்டபடி.

இந்த முதல்கத்யம் மந்த்ரரத்நமான த்வயத்துக்கு வியாக்கியானமாயிருக்குமென்று நம் முதலிகள் நிர்வஹித்துப் போருவார்கள். இதுதான் மூலந்தன்னிலும் ஸ்பஷ்டமாக வுள்ளது. இதில், பிராட்டியும் பெருமானும் ஸ்வாமிக்கு ப்ரதிவசநம் அருளிச் செய்ததாகக் காண்கிறதே, அது வென்? அர்ச்சாஸமாதிபையக் கடந்து * अस्तु ते, तयैव सर्वं संप्रत्यते * नित्यकिङ्करो भव * एवं भूतोऽसि * अत्रैव श्रीरङ्गे सुखमास्य * என்று சோதிவாய் திறந்து திவ்ய தம் பதிகள் அருளிச் செய்தார்களோ வென்னில், * अहे: पादमहिरेव जानाति * என்னுமாபோலே அந்த திவ்ய தம்பதிகளினுடைய திருவுள்ளக் குறிப்பைத் திருமுக மண்டலத்திலே நிலை கண்டறிய பேசினபடி யென்பர் சிலர்; திவ்ய தம்பதிகள் சோதிவாய் திறந்தே சுருக்கமாக வெளியிட்ட உக்கரங்களைப் பாசரப்பரப்பிட்டுப் பேசினபடியென்பர் சிலர். ஸாக்ஷாத் ஸம் வாதமே நடந்ததாக தேசிகனுடைய திருவுள்ளம் கத்யபாஷ்யத்திற் காண்கிறது.

ஆசார்யர்களின் க்ரந்தங்களைல்லாம் தத்வஹித புருஷார்த்தங்களை வெளியிடுதற்கே அவதரிப்பனவாதலால் இந்த திவ்யக்ரந்தமும் அப்படியேயாகும். இதில் ஸம்போதநபதங்க ளெல்லாம் தத்வபரங்களென்றும் சரணவரணப்ரதிபாதக வாக்யம் ஹிதபரமென்றும், ப்ரார்த்தநாப்ரகாசக வாக்யங்கள் புருஷார்த்த பரங்களென்றும் கண்டுகொள்வது.

இவை கத்யத்ரய மென்கிற திருநாமத்தினால் ஏகப்ரபந்தமாக வழங்கி வந்தாலும் ஒவ்வொரு கத்யமும் ப்ரத்யேகப்ரபந்தமென்பது. புருவர்களின் திருவுள்ளம். ஆனது பற்றியே உடையவர் அருளிச்செய்த க்ரந்தங்கள் ஒன்பதென்று குருபரம்பரா ஸாரத்திலே தேசிகன் க்கிட்டது.

...
அவதாரிகை முற்றிற்று.

முக்கியமானவோர் விஜ்ஞாபனம்.

கு விரிவாக விளக்கவேண்டிய விஷயங்கள் பலவுண்டு; அவற்றை சரணாகதி மென்ற தனிக்ரந்தத்திலே விரிவாக விளக்கியுள்ளோம். அதிலே விசதமாகக் ள்வது. அந்த க்ரந்தம் நமது சாஸ்த்ரார்த்த சந்த்ரிகையில் பத்தாவது மலராக உள்ளது.

ஸ்ரீ:

எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த ச ர னு க தி க த் த ய ம்

१. भगवन्नारायणाभिमतानुरूपस्वरूपगुणविभवैश्वर्यशीलाद्यानवधिकातिशयासंख्येयकल्याण-
गुणगणां, पञ्चनालायां भगवतीं श्रियं देवीं नित्यानपायिनीं निरवद्यां देवदेवदिव्यमहिषीम्
अखिलजगन्मातरम् अस्मन्मातरम् अशरण्यशरण्यामनन्यशरणश्शरणमहं प्रपद्ये ॥

பகவந்நாராயணாபிமதாநுரூப ஸ்வரூபரூபகுணவிபவைச்வர்ய சீலாத்யநவதிகாதிசயா
ஸங்க்யேய கல்யாணகுணகணாம் பத்மவநாலயாம் பகவதீம் ச்ரியம் தேவீம் நித்யந
பாயிநீம் நிரவத்யாம் தேவதேவதிவ்ய மஹிஷீம் அகில ஜகந்மாதரம் அஸ்மந்மாதரம்
அசரண்ய சரண்யாம் அநந்யசரணச் சரணமஹம் ப்ரபத்யே. (1)

(பதவுரை.) பகவந்நாராயண—ஸமஸ்த கல்யாணகுண பரிபூர்ணனான நாராயண
னுக்கு, அபிமத அநுரூப—உகப்பாயும் தகுந்துமிருக்கிற, ஸ்வரூப ரூபகுணவிபவ—ஸ்வரூப
மென்ன விக்ரஹமென்ன விக்ரஹகுணங்களென்ன விபுதிகளென்ன இவைகளையும், ஐச்வர்ய
சீல ஆதி—ஐச்வர்யம் ஸௌசீல்யம் முதலிய, அநவதிக அதிசய—எல்லையில்லாத சிறப்
புடைய, அஸங்க்யேய—எண்ணமுடியாத, கல்யாணகுணகணாம்—கல்யாண குணஸமூகங்
களையும் உடையவளாய், பத்மவந ஆலயாம்—கமலவனத்தை வாஸஸ்தானமாக வுடையவ
ளாய், பகவதீம்—பரமபூஜ்யையாய், ச்ரியம்—ஸ்ரீயென்று திருநாமமுடையவளாய், தேவீம்—
வடிவில் புகர் நிறைந்தவளாய், நித்ய அநபாயிநீம்—(எம்பெருமானை) ஒருநாளும் விட்டு
பிரியாதவளாய், நிரவத்யாம்—பரிசுத்தியுடையவளாய், தேவதேவ திவ்யமஹிஷீம்—தவாதி
தேவனுன எம்பெருமானுடைய திவ்ய மஹிஷியாய், அகில ஜகந்மாதரம்—எல்ல ஜகத்துக்கும்
மாதாவாய், அஸ்மந்மாதரம்—(விசேஷித்து) அடியோமுகுக்குத் தாயாய், அசரண்ய சரண்
யாம்—புகலற்றவர்களுக்குப் புகலாயிருக்கின்ற பெரிய பிராட்டியை, அநந்யசரண: அஹம்—
புகலொன்றில்லா வடியேன், சரணம் ப்ரபத்யே—சரணம் புகுகின்றேன்.

(விசேஷவுரை.) இந்த சூர்ணையால் முத்துறமுன்னம் பெரிய பிராட்டியாரைச் சரணம்
புகுகிறார். மேலே தாம் பெரிய பெருமாள் திருவடிவாரத்திலே வெளியிடப் போகிற
சரணுகதநிஷ்டைக்கு உபேய ருசியும் உபாயாத்யவஸாயமும் பரிபக்வமாயிருக்க வேண்டு
கையாலே அவை குறையற ஸித்திக்கவேணுமென்று பிராட்டி திருவடிகளிலே சரணம்
புகுகிறாடி. உலகில் எது ஸித்திக்க வேணுமானாலும் பிராட்டி யருளாலேயே ஸித்தித்தாக
வேண்டுமென்கிற அத்யவஸாய முடையார்க்கு இது ப்ராப்தமே யாகும். இராமா
நாற்றந்தாதியின் நிகமனப் பாசரம் இங்கே பொருத்தமான உதாஹரணமாக அ
தேயம். அங்கு * பங்கய மாமலர்ப் பாவையைப் போற்றுதும் * என்று பெரிய ப்
யாரை ப்ரார்த்திப்பதாகப் பேசினது எம்பெருமானுடைய திருவடித் தாமரை
முடியிலே பொருந்துவதற்காக வன்றோ. * நம் தலைமீசையே பொங்கிய கீர்த்தியி
னடிப் பூமன்னவே * என்றாரிறே.

* பகவந்நாராயணாபிமத * இய்யாதி விசேஷணத்தாலே—பிராட்டியின்
ரூபம் விபவம் குணம் முதலான எல்லாமும் எம்பெருமானுடைய திருவுள்
மிகவும் உகப்பாயும் ஏற்றவையாயுமிருக்கு மென்கிறது. உலகில் சில ஸ்த்ரீக

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

If not delivered Please return to :—
“AMRUTALAHARI” OFFICE,
East Chitra Street

To
Sri

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

Printed and Published by S. M. Sundararajacharya at the Sri Vilasam Press, Srirangam.